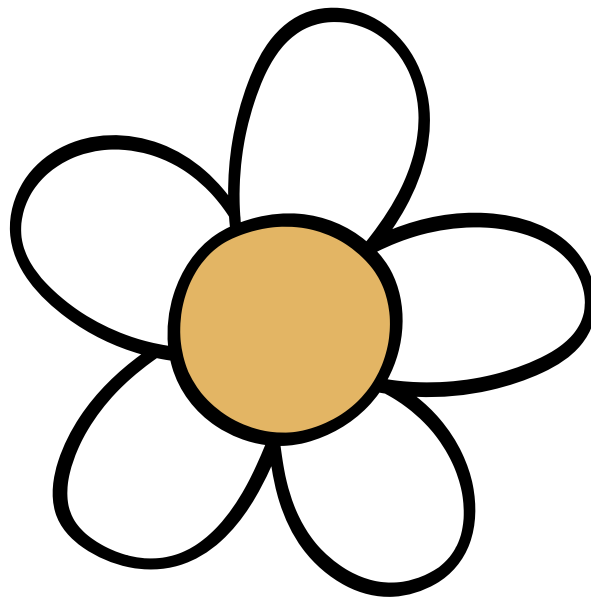

traduction

Referat af mødet i Den
Kommunistiske Ligas Centrale
Ledelse: 15. september 1850

Blomster & Barrikader

Følgende oversættelse er af et mødereferat fra Den Kommunistiske Ligas Centrale Ledelse fra d. 15. september 1850. Det bringes for at fremføre Marx' tilgang til partiets struktur og organisering. Specifikt fremføres det som et eksempel på en tidlig instans af *centralisme*. Nogle, herunder oversætteren, vil bruge dokumentet som et tidligt eksempel på *organisk* centralisme i tråd med argumentet fremført af den kommunistiske venstrefløj, ledet af Det Internationale Kommunist Parti, i bogen Lenin: The Organic Centralist

Den oprindelige tekst kan findes her:

Til stede: Marx, Engels, Schramm, Pfänder, Bauer, Ecarius, Schapper, Willich, Lehmann.

Fränkel er undskyldt.

Da dette er et ekstraordinært møde, er referatet fra det sidste møde ikke til stede og bliver derfor ikke læst op.

Marx: Fredagsmødet kunne ikke finde sted, fordi det

kolliderede med et møde i kommissionen i Selskabet¹. Da Willich har indkaldt² til et distriktsmøde – et møde, hvis lovlighed jeg ikke vil gå nærmere ind på – må dette møde finde sted i dag. Jeg vil fremsætte følgende forslag, som er tredelt:

1. Den Centrale Ledelse skal flyttes fra London til Köln, og dens beføjelser skal overgå til distriktsledelsen dér, så snart dette møde er slut. Denne beslutning skal meddeles Forbundets medlemmer i Paris, Belgien og Schweiz. Den nye Centrale Ledelse vil selv underrette medlemmerne i Tyskland.

Forklaring: Jeg var imod Schappers forslag om at oprette en distriktsledelse i Köln for hele Tyskland, fordi det kunne skabe splittelse i den Centrale Ledelse. Vores forslag fjerner denne indvending. Der er en række nye grunde, der taler for forslaget. Mindretallet i den Centrale Ledelse gør åbenlyst oprør mod flertallet – både gennem mistillidsvotum på det sidste møde, gennem det fællesmøde, som nu er indkaldt af distriktet, samt i Selskabet og blandt flygtningene. Derfor kan den Centrale Ledelse umuligt forblive her. Dens enhed kan ikke

¹Redaktionen: Det tyske Arbejder-Uddannelsesselskab i London, nedenfor kaldet Great Windmill Street Society.

²Redaktionen: I den anden udgave af referatet står der: “indkaldt til mandag”.

længere opretholdes; det ville føre til en splittelse, og vi ville derefter have to forbund. Da partiets interesser kommer i første række, foreslår jeg denne udvej.

2. De gældende Forbundsstatutter erklæres ugyldige.
Den nye Centrale Ledelse skal have ansvaret for at udarbejde nye statutter.

Forklaring: Statutterne fra kongressen i 1847 blev ændret af den Londoniske Centrale Ledelse i 1848. Omstændighederne har nu atter ændret sig. De seneste Londoniske Statutter svækkede de vigtigste paragraffer i de oprindelige. Begge regelsæt er i kraft forskellige steder, andre steder findes der ingen statutter, eller der findes uautoriserede udgaver, så der hersker fuldstændig anarki i Forbundet. Desuden er de seneste Statutter blevet offentliggjorte og kan derfor ikke længere bruges. Mit forslag går derfor i det væsentlige ud på at indføre et effektivt sæt statutter i stedet for det nuværende fravær af regler.

3. I London skal der oprettes to distrikter, der er helt uafhængige af hinanden, og hvor det eneste fælles bånd er, at de begge tilhører Forbundet og korresponderer med den samme Centrale Ledelse.

Forklaring: Det er nødvendigt at danne to distrikter her, netop for at bevare Forbundets enhed. Ud over

personlige uoverensstemmelser har vi også været vidner til principielle forskelle, selv i Selskabet. I den sidste debat om “det tyske proletariats stilling i den næste revolution” fremkom mindretallet i den Centrale Ledelse med synspunkter, der direkte strider imod dem i det næstsidste cirkulære³ og endda Manifestet⁴. Et tysk-nationalt standpunkt blev sat i stedet for Manifestets universelle udsyn, og de tyske håndværkeres nationale følelser blev dyrket. Manifestets materialistiske standpunkt er blevet erstattet af idealisme. Revolutionen ses ikke som en følge af de faktiske omstændigheder, men som resultatet af en viljesbeslutning. Hvor vi siger til arbejderne: “I har 15, 20, 50 års borgerkrig foran jer for at ændre de faktiske forhold og uddanne jer selv til at udøve magten,” der siges derimod: “Vi må overtage magten straks, ellers kan vi lige så godt gå hjem og lægge os.” Ligesom demokraterne misbrugte ordet “folk,” er ordet “proletariat” nu blevet et rent slagord. For at gøre dette slagord⁵ virkningsfuldt ville man være nødt til at betegne alle småborgere som proletarer og således i praksis repræsentere småborgerne og

³Redaktionen: I den anden udgave står der: “fra den Centrale Ledelse”.

⁴Redaktionen: Der hentydes her til den Centrale Ledelses Adresse til Forbundet fra marts 1850 og *Det Kommunistiske Partis Manifest*.

⁵Redaktionen: I den anden udgave står der: “dette synspunkt”.

ikke proletarerne. Den egentlige revolutionære proces skulle erstattes af revolutionære slagord. Denne debat har endelig blotlagt de principielle forskelle, der lå bag de personlige sammenstød, og nu er tiden kommet til handling. Det er netop disse forskelle, der har forsynet begge parter med kampråb, og nogle medlemmer af Forbundet har kaldt forsvarerne af Manifestet for reaktionære og dermed forsøgt at gøre dem upopulære, hvilket dog ikke rører dem det fjerneste, da de ikke søger popularitet. Flertallet ville derfor være i sin gode ret til at opløse London-distriktet og udelukke mindretallet⁶ som værende i strid med Forbundets principper. Jeg stiller ikke et sådant forslag, fordi det blot ville medføre en formålsløs skandale, og fordi disse folk fortsat er kommunister i deres overbevisning, selvom de idéer, de nu gør sig til talsmænd for, er antikomunistiske og højst kan betegnes som socialdemokratiske. Det står imidlertid klart, at det ville være spild af tid – og tilmed skadeligt – fortsat at arbejde sammen. Schapper har ofte talt om adskillelse – nå, lad os tage det alvorligt. Jeg mener, jeg har fundet en måde at skille os på uden at splitte partiet.

⁶Redaktionen: I den anden udgave står der: “mindretallet i den Centrale Ledelse”.

Jeg vil bemærke, at jeg for mit eget vedkommende helst kun vil have højst tolv personer i vores distrikt – jo færre, desto bedre – og jeg overlader gerne størstedelen af medlemmerne til mindretallet. Hvis dette forslag vedtages, kan vi åbenlyst ikke forblive i Selskabet⁷ jeg vil sammen med flertallet melde mig ud af Great Windmill Street Society. Det drejer sig ikke om et fjendtligt forhold mellem de to grupper, men tværtimod om at ophæve spændingen og dermed alle indbyrdes relationer. Vi forbliver sammen i Forbundet og i partiet, men vi opretholder ikke et forhold, der åbenlyst er skadeligt.

Schapper: Ligesom proletariatet i Frankrig bryder med Montagne og La Presse, sker det også her: De, der repræsenterer partiet i princippet, bryder med dem, der organiserer proletariatet. Jeg går ind for at flytte den Centrale Ledelse⁸ og for at foretage ændringer i Statutterne. Kölnerne kender forholdene i Tyskland. Jeg mener også, at den nye revolution vil frembringe folk, der vil lede⁹ sig selv bedre end alle dem, der skaffede sig et navn i 1848. Hvad angår de principielle uoverensstemmelser, var det Eccarius, der rejste spørgsmålet, som gav anledning til denne debat. Jeg har forsvaret den

⁷Redaktionen: I den anden udgave: “i det samme Selskab”.

⁸Redaktionen: I den anden udgave står der: “til Köln”.

⁹Redaktionen: I den anden udgave står der: “tage føringen”.

holdning, der nu angribes, fordi jeg i det hele taget er entusiastisk omkring sagen. Spørgsmålet er, om vi selv hugger nogle hoveder af lige fra starten, eller om det er vores egne hoveder, der falder. I Frankrig vil arbejderne komme til magten, og dermed også vi i Tyskland. Skete dette ikke, ville jeg faktisk lægge mig syg; i så fald kunne jeg have opnået en anden materiel stilling. Når vi kommer til magten, kan vi gennemføre de nødvendige foranstaltninger for at sikre proletariats herredømme. Jeg er fanatisk tilhænger af dette synspunkt, men den Centrale Ledelse går stik imod. I vil ikke længere have noget at gøre med os – fint, lad os skilles nu. Jeg vil helt sikkert blive guillotineret i den næste revolution, men ikke desto mindre tager jeg til Tyskland. I vil have to distrikter – fint, men så er det ude med Forbundet. Vi mødes igen i Tyskland og kan måske atter forene os der. Marx er en personlig ven af mig, men I vil have adskillelse – fint, vi går hver til sit. Men i så fald bør der være to forbund, ét for dem, der arbejder med pennen, og ét for dem, der arbejder på anden vis. Jeg deler ikke den opfattelse, at borgerskabet i Tyskland vil komme til magten, og her er jeg fanatisk – var jeg det ikke, var hele sagen ikke en rød øre værd. Men hvis vi får to distrikter her i London, to selskaber og to flygtningekomitéer, foretrækker vi at have to forbund og en fuldstændig adskillelse.

Marx: Schapper har misforstået mit forslag. Bliver forslaget vedtaget, skilles vi, de to distrikter skilles, og de pågældende personer har ikke længere med hinanden at gøre. De vil dog fortsat høre til det samme Forbund og være underlagt den samme Ledelse¹⁰. I kan endda beholde størstedelen af Forbundets medlemmer. Hvad angår personlige ofre, har jeg ofret lige så meget som nogen anden; men for klassen og ikke for individer. Og hvad angår entusiasmen, skal der ikke så meget entusiasme til for at tilhøre et parti, hvis man tror, det står lige på tærsklen til at gribe magten. Jeg har altid trodset proletariats øjeblikkelige stemninger. Vi er hengivne et parti, som – til alt held for det – endnu ikke kan komme til magten. Hvis proletariatet kom til magten nu, ville de foranstaltninger, det kunne gennemføre, være småborgerlige og ikke direkte proletariske. Vores parti kan først komme til magten, når betingelserne gør det muligt at omsætte vores principper i praksis. Louis Blanc er det bedste eksempel på, hvad der sker, når man kommer til magten for tidligt. Desuden kommer det i Frankrig ikke kun til at handle om, at proletariatet overtager magten, men også bønder og småborgere, og det bliver deres foranstaltninger, der kommer til udførelse, ikke vores. Pariserkommunen viser, at man ikke behø-

¹⁰Redaktionen: I den anden udgave står der: "den Centrale Ledelse".

ver sidde i regeringen for at udrette noget. Og hvorfor hører vi i øvrigt ikke noget fra de andre medlemmer af mindretallet, især borger Willich, som dengang enstemmigt godkendte cirkulæret? Vi kan og vil ikke splitte Forbundet: Vi ønsker kun at opdele London-distriktet i to distrikter.

Eccarius: Det var mig, der rejste spørgsmålet, og det var bestemt min hensigt at få hele sagen diskuteret. Jeg har forklaret det i Selskabet, hvorfor jeg mener, at Schappers opfattelse bygger på en illusion, og hvorfor jeg ikke mener, at vores parti straks kan komme til magten i den næste revolution. Vores parti vil da være mere betydningsfuldt i klubberne end i selve regeringen.

Borger Lehmann forlader mødet uden kommentarer. Borger Willich ligeledes.

Første del af forslaget: Alle stemmer for, Schapper undlader at stemme.

Anden del: Alle stemmer for, Schapper undlader at stemme.

Tredje del: Alle stemmer for, Schapper undlader at stemme.

Schapper protesterer mod os alle: Vi er nu fuldstændig adskilt. Jeg har mine egne bekendte og venner i Köln, som følger mig snarere end jer.

Marx: Vi har handlet i overensstemmelse med Statutterne. Den Centrale Ledelses beslutninger er gyldige.

Efter referatet bliver læst op, erklærer både Marx og Schapper, at de ikke har skrevet til Köln om denne sag¹¹.

Schapper bliver spurgt, om han har indvendinger mod referatet. Han siger, at han ikke har det, for han mener, at alle indvendinger er overflødige.

Eccarius foreslår, at alle underskriver referatet. Vedtaget. Schapper erklærer, at han ikke vil skrive under.

Dato: London, 15. september 1850

Læst, godkendt og underskrevet¹²

Underskrevet: K. Marx, Formand for den Centrale Ledelse

F. Engels, Sekretær

Henry Bauer, K. Schramm, J. G. Eccarius, K. Pfänder

¹¹Redaktionen: Denne sætning mangler i den anden udgave.

¹²Redaktionen: Disse ord mangler i den anden udgave.